EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

آداب المعلمين والمتعلمين

Ādāb al-muʿallimīn wa-l-mutaʿallimīn

CONDUITA PROFESORILOR ȘI A CELOR CARE ÎNVAȚĂ

ʿAbd al-Raḥmān al-Saʿdī

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Raḥmān al-Saʿdī

Conduita profesorilor și a celor care învață

آداب المعلمين والمتعلمين

Ādāb al-muʿallimīn wa-l-mutaʿallimīn

Traducere: Institutul Tawhid

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: فائدة تشتمل على نبذة من آداب المعلمين والمتعلمين
Ediția I
Traducere în limba română: Institutul Tawhid.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (tanzil.net), licența Creative Commons Attribution 3.0. Citatele sunt redate ca fragmente ale versetelor indicate.
Ediția-sursă: Maʿhad al-Sunnah, seria de texte nr. 50, versiunea I, 1443 h.
Autorul a murit în anul 1376 h.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Conduita în predare și învățare 1
Sinceritatea și ordinea în învățare 1
Îndatoririle profesorului 2
Respectul față de profesor 4
Recunoașterea limitelor cunoașterii 6
Discuția și căutarea adevărului 7
Punerea cunoașterii în practică 7
Predarea și recapitularea 8
Relațiile dintre cei care învață 9
Cumpătarea și răspândirea cunoașterii 9
Unitatea și sfatul sincer 10
Încheiere 11
Bibliografie 13
Indice 14

Conduita în predare și învățare

بسم الله الرحمن الرحيم

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Sinceritatea și ordinea în învățare

Cei care se ocupă cu știința, fie profesori, fie cei care învață, trebuie să facă din sinceritatea deplină față de Allah temelia tuturor faptelor și a tuturor clipelor lor de răgaz. Prin această adorare, care este cea mai măreață, mai desăvârșită, mai folositoare și cu folosul cel mai cuprinzător, ei trebuie să caute apropierea de Allah. Să cerceteze această temelie în fiecare lucru, mic sau mare.

Fie că studiază singuri ori împreună, cercetează sau dezbat, îi învață pe alții ori ascultă, scriu sau memorează, își repetă lecțiile proprii, consultă alte cărți pentru acestea ori pentru alte teme, iau parte la o întrunire de învățătură, merg spre locurile în care se dobândește cunoașterea, cumpără cărți sau alte lucruri care îi ajută să învețe, sinceritatea față de Allah și nădejdea în răsplata Lui trebuie să-i însoțească neîncetat.

Astfel, întreaga lor îndeletnicire devine apropiere de Allah, ascultare și înaintare spre El și spre cinstea pe care El o dăruiește.

În felul acesta, să împlinească în propria viață cuvintele Profetului ﷺ:

من سلك طريقًا يلتمس فيه علمًا سهل الله له طريقًا إلى الجنة

„Cine urmează o cale, căutând pe ea cunoaștere, Allah îi înlesnește o cale către Paradis."

Orice cale materială sau nematerială pe care o urmează cei ce caută cunoașterea și care îi ajută să o dobândească ori le-o aduce într-a în înțelesul acestui hadith.

După aceasta, trebuie să înceapă cu ceea ce este mai important, apoi cu ceea ce urmează ca importanță dintre științele religiei și dintre științele limbii arabe care le sprijină. Explicarea în amănunt a acestui principiu este cunoscută. Se cuvine să urmeze calea cea mai apropiată de țelul pe care și l-a propus.

Să aleagă, dintre scrierile domeniului pe care îl studiază, cartea cea mai bună, mai limpede și mai folositoare. Să-și îndrepte cea mai mare parte a preocupării și a efortului spre acea carte: prin memorare, dacă este cu putință, ori prin studiu repetat, astfel încât să-i înțeleagă și să-i rețină înțelesurile. Apoi să continue să repete și să reia ceea ce a parcurs.

Îndatoririle profesorului

Profesorul trebuie să țină seama de înțelegerea celui care învață, precum și de puterea ori slăbiciunea pregătirii sale. Să nu-l lase să studieze o carte nepotrivită nivelului său, căci aceasta ar însemna că nu-i împlinește datoria de îndrumare sinceră. Puținul pe care îl înțelege și îl pricepe este mai bun decât multul pe care riscă să nu-l înțeleagă și să-l uite.

Tot astfel, să-i ofere explicații și lămuriri ale lecției atât cât poate cuprinde înțelegerea lui și să nu amestece chestiunile unele cu altele.

Să nu treacă de la un fel de chestiuni la altul până când cel care învață nu și-a format o imagine clară și nu a înțeles bine cele

dinainte. În felul acesta, el le însușește pe cele precedente și își poate îndrepta întreaga înțelegere spre cele care urmează.

Dacă însă profesorul amestecă chestiunile înainte ca elevul să le înțeleagă, aceasta duce la pierderea celor dintâi și la neînțelegerea celor următoare. Apoi se îngrămădesc asupra lui lucrurile pe care nu le-a înțeles bine, ajunge să se satură de ele și nu mai are răbdarea să se întoarcă la ele. Acest lucru nu trebuie neglijat.

Profesorul trebuie să-i ofere celui care învață toată îndrumarea sinceră pe care o poate da: să-l învețe și să aibă răbdare când nu pricepe, când nu se poartă cuviincios ori când este aspru, străduindu-se totodată să-l îndrepte, să-l formeze și să-i îmbunătățească purtarea. Cel care învață are un drept asupra profesorului: s-a îndreptat spre cunoașterea care îi folosește lui și oamenilor, l-a ales pe acest profesor în locul altuia, iar cunoașterea pe care o preia este chiar marfa profesorului său. El o păstrează, o sporește și caută prin ea câștigurile aducătoare de folos. Este, așadar, adevăratul fiu al profesorului și moștenitorul său. Allah Preaînaltul a spus:

﴿فَهَبْ لِي مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ ءَالِ يَعْقُوبَ﴾

„Dăruiește-mi de la Tine un urmaș, care să mă moștenească pe mine și să moștenească din familia lui Ya'qūb!"

Coran, Maryam 19:5–6 (fragment)

Se are în vedere moștenirea cunoașterii și a înțelepciunii.

Profesorul este răsplătit pentru însăși predarea sa, fie că elevul a înțeles, fie că nu a înțeles. Dacă acesta înțelege ceea ce l-a învățat, se folosește el însuși de acel lucru și le este de folos și altora, profesorul primește o răsplată neîntreruptă atât timp cât acel folos continuă să se transmită.

Aceasta este o negustorie în care se întrec cei cărora Allah le-a dăruit izbândă.

Profesorul trebuie, așadar, să se străduiască din răsputeri să facă să existe și să crească această negustorie, căci ea ține de fapta lui și de urmele lăsate de aceasta. Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ ٱلْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا۟ وَءَاثَـٰرَهُمْ﴾

„Noi îi înviem pe morți și consemnăm faptele pe care le-au trimis înainte și urmele lor."

Coran, Yā-Sīn 36:12 (fragment)

„Ceea ce au trimis înainte" înseamnă faptele pe care le-au săvârșit ei înșiși.

„Urmele lor" sunt foloasele și binefacerile care au rezultat din faptele lor sau, dimpotrivă, urmările rele ale acestora.

Să-l încurajeze pe cel care învață pe orice cale și să nu-l obosească punându-l să se ocupe de ramuri ale științei ori de amănunte pe care îi este greu să le înțeleagă.

Respectul față de profesor

Cel care învață trebuie să-și cinstească profesorul și să se poarte cuviincios cu el, după puterea sa, datorită dreptului general și celui particular pe care profesorul le are asupra lui.

În ceea ce privește dreptul general, cel care îi învață pe oameni binele s-a pregătit să le fie de folos prin învățătură și prin răspunsurile sale religioase. El are asupra oamenilor dreptul celor care fac bine. Nu există o binefacere mai mare și mai folositoare decât a celui care îi îndrumă în religia lor, îi învață ceea ce nu știu și le atrage atenția asupra lucrurilor pe care le-au neglijat. Prin aceasta se dobândește binele, este înfrânt răul și se răspândesc religia și cunoștințele folositoare, spre cel mai mare folos al celor de acum, al urmașilor lor și al celor care vor veni după ei.

Fără cunoaștere, oamenii ar fi asemenea dobitoacelor: s-ar zbate în întuneric și ar rătăci orbește în abaterea lor. Cunoașterea este lumina cu care omul se călăuzește prin întuneric și viața inimilor, a sufletelor, a religiei și a vieții lumești.

Nu este niciun bine în a locui într-un ținut în care nu există cineva care să le lămurească oamenilor treburile religiei lor și să-i

îndrume în împrejurările pentru care au neapărată nevoie de îndrumare.

Cum să nu fie atunci obligatoriu ca fiecare musulman să-l iubească, să-l cinstească și să-i împlinească drepturile pe cel a cărui binefacere și înrâurire sunt de această natură?

Cât despre dreptul său particular asupra celui care învață, acesta se întemeiază pe efortul depus pentru a-l învăța și pe grija de a-l îndruma spre ceea ce îl duce la treptele cele mai înalte. Binefacerea taților și a mamelor nu este deopotrivă cu binefacerea profesorilor și a celor care îi formează pe oameni, învățându-i chestiunile mai simple ale cunoașterii înaintea celor mari. Ei dăruiesc cele mai prețioase clipe din timpul lor și cele mai alese roade ale gândirii lor, pentru a-i face să înțeleagă pe cei care caută îndrumare, prin orice cale și mijloc pe care îl au la îndemână.

Dacă omul care îți face un dar material, de care te folosești și care apoi se consumă și dispare, dobândește prin aceasta un drept însemnat asupra ta, ce să mai spunem despre numeroasele și feluritele daruri ale cunoașterii folositoare? Folosul lor rămâne cât timp trăiești și după moartea ta, continuând să se transmită potrivit naturii acelor daruri. Atunci îi vei cunoaște dreptul, îl vei cinsti și te vei purta cuviincios cu el.

Să nu se abată de la îndemnurile și îndrumarea profesorului. Să stea înaintea lui cu respect, să-și arate marea nevoie de cunoașterea lui și să se roage pentru el atât în prezența, cât și în absența lui. Dacă profesorul îi dăruiește un folos ori îi lămurește un lucru, să nu-i arate că îl știa deja, chiar dacă îl cunoaște, ci să-l asculte cu atenția celui care dorește cu ardoare să învețe ceva folositor.

Dacă așa se poartă cu ceea ce cunoaște, cum trebuie să se poarte cu ceea ce nu cunoaște? De aceea, această purtare este frumoasă în relația cu oricine, atât în discuțiile despre cunoaștere, cât și în cele despre treburile religioase și lumești.

Dacă profesorul greșește într-un lucru, să-i atragă atenția cu blândețe și delicatețe, potrivit împrejurării. Să nu-i spună: *„Ai greșit!”* sau *„Lucrurile nu stau așa cum spui!”*, ci să folosească o exprimare blândă, prin care profesorul să-și dea seama de greșeală

fără să-i fie tulburată inima. Aceasta face parte dintre drepturile care trebuie împlinite și ajută mai mult la aflarea adevărului. Un răspuns însoțit de lipsă de respect și de tulburare sufletească împiedică atât înțelegerea adevărului, cât și dorința de a-l urma.

După cum aceasta este o datorie a celui care învață, tot astfel profesorul, dacă greșește, trebuie să se întoarcă la adevăr. Un lucru pe care l-a spus, iar apoi a văzut că adevărul este împotriva lui, nu trebuie să-l împiedice să-l reexamineze și să se întoarcă la ceea ce este drept. Aceasta este un semn al imparțialității și al smereniei în fața adevărului. Este obligatorie urmarea celor corecte, fie că vin de la cel mic, fie de la cel mare.

Una dintre binefacerile lui Allah asupra profesorului este să găsească printre elevii săi pe cineva care să-i arate greșeala și să-l îndrume spre ceea ce este corect, astfel încât să nu stăruie în neștiință. Pentru aceasta trebuie să-I mulțumească lui Allah, apoi celui prin care Allah i-a adus îndrumarea, fie că este elevul său, fie că este altcineva.

Recunoașterea limitelor cunoașterii

Una dintre cele mai mari îndatoriri ale profesorilor este ca, în privința a ceea ce nu cunosc, să spună: *„Allah și Trimisul Său știu mai bine."*

Aceasta nu le micșorează rangul, ci, dimpotrivă, li-l sporește și dovedește religiozitatea lor și grija de a afla ceea ce este corect.

Oprirea în fața a ceea ce nu cunoaște aduce numeroase foloase:

- Aceasta este datoria sa.
- Când se oprește și spune: „Nu știu", cât de repede îi poate veni cunoașterea acelui lucru, fie prin cercetarea sa, fie prin cercetarea altcuiva! Atunci când elevul își vede profesorul oprindu-se, se străduiește și depune efort pentru a dobândi acea cunoaștere și a i-o dărui profesorului. Ce frumos este acest rod!
- Când se oprește în privința celor pe care nu le cunoaște, aceasta arată că este demn de încredere și temeinic în chestiunile asupra cărora se pronunță cu certitudine. În schimb, cel cunoscut pentru graba de a vorbi despre ceea ce nu știe îi face

pe oameni să se îndoiască de tot ceea ce spune, chiar și despre lucrurile limpezi.
- Atunci când cei care învață îl văd pe profesor oprindu-se în privința a ceea ce nu cunoaște, aceasta este pentru ei o învățătură și o îndrumare spre această cale frumoasă. Exemplul dat prin felul de a fi și prin fapte are o înrâurire mai puternică decât exemplul dat numai prin vorbe.

Discuția și căutarea adevărului

Ceea ce ajută la împlinirea acestui țel este ca profesorul să le deschidă celor care învață calea dezbaterii chestiunilor și a aducerii dovezilor pentru ele. Scopul trebuie să fie unul singur: urmarea a ceea ce susțin argumentul și dovezile mai puternice. Dacă el și elevii săi au mereu în vedere acest lucru, gândurile se limpezesc, sunt cunoscute temeiurile și dovezile, iar adevărurile sunt urmate. Atunci scopul de căpetenie și tot ceea ce ține de el sunt cunoașterea adevărului și urmarea lui.

Să se ferească, să se ferească de partizanatul față de păreri și de cei care le susțin! Acesta înseamnă să facă din dezbatere un mijloc de a apăra părerea pe care a rostit-o el ori cel pe care îl prețuiește. Partizanatul înlătură sinceritatea, șterge frumusețea cunoașterii, orbește în fața adevărurilor și deschide porțile certurilor și ale urii. În schimb, imparțialitatea este podoaba cunoașterii și semnul sincerității, al sfatului sincer și al izbânzii.

Să se ferească de căutarea cunoașterii pentru scopuri stricate și intenții rele: pentru a se făli, pentru certuri, pentru a fi văzut ori pentru a-și face renume, sau pentru a o folosi drept mijloc de a obține foloase lumești și întâietate. Nu aceasta este starea celor care sunt cu adevărat oameni ai cunoașterii. Cel care caută cunoașterea și o folosește pentru scopurile sale rele, pentru a fi văzut ori pentru a-și face renume, nu va avea nicio parte în Viața de Apoi.

Punerea cunoașterii în practică

Una dintre cele mai mari îndatoriri ale oamenilor cunoașterii este să dobândească purtarea, faptele și felul de a-i învăța pe alții la care îndeamnă cunoașterea. Ei sunt cei mai îndreptățiți să aibă

însușiri frumoase și să se elibereze de orice însușire josnică. Ei trebuie, mai mult decât ceilalți, să împlinească îndatoririle văzute și lăuntrice și să lase lucrurile oprite, datorită cunoașterii și înțelegerii prin care au fost deosebiți de alții. În plus, ei sunt un exemplu pentru oameni în treburile lor, iar atunci când lasă ceea ce cere cunoașterea, criticile și învinuirile îndreptate spre ei sunt mai mari decât cele îndreptate spre ceilalți. Tot astfel, înaintașii se ajutau de faptă pentru a-și întări cunoașterea. Dacă o puneau în practică, ea se statornicea, dăinuia, creștea și se înmulțea binecuvântarea ei. Dacă lăsau fapta, binecuvântarea cunoașterii dispărea ori lipsea cu totul. Sufletul, viața și temeinicia cunoașterii se află în punerea ei în practică, în purtarea după ea, în a-i învăța pe alții și în îndrumarea sinceră. Nu există putere și nici tărie decât prin Allah.

Predarea și recapitularea

În cercetare, atât la învățare, cât și la predare, trebuie urmată calea folositoare. Când profesorul începe să explice o chestiune, să o lămurească și să o facă înțeleasă celor care învață, folosind toate mijloacele de exprimare, exemplele, prezentarea limpede și explicarea precisă de care este în stare.

Apoi să nu treacă la altceva înainte ca acea chestiune să fie bine stabilită și înțeleasă de cei care învață. Să nu-i lase să iasă din subiectul a cărui explicare nu s-a încheiat și să treacă la altul, până când nu îl stăpânesc și nu îl înțeleg. Trecerea de la un subiect la altul înainte de a-l încheia tulbură mintea, lipsește omul de folos, după cum s-a spus, și amestecă chestiunile unele cu altele.

Cele memorate și cunoștințele celor care învață trebuie îngrijite prin repetare și verificare, prin încurajarea studiului împreună, a recapitulării și a reluării lecției. Învățarea este asemenea sădirii pomilor, iar studiul, discutarea și repetarea sunt asemenea udării lor și îndepărtării lucrurilor dăunătoare, pentru ca ei să crească și să sporească neîncetat.

Relațiile dintre cei care învață

Așa cum profesorul trebuie să-l cinstească pe cel de la care învață și să se poarte cuviincios cu el, tot astfel trebuie să-i cinstească și să-i respecte pe colegii care învață alături de el.

Însoțirea în căutarea cunoașterii adună multe drepturi. Ei au dreptul frăției și al tovărășiei și dreptul de a fi respectați pentru că se ocupă de ceea ce le folosește lor și oamenilor. Îi leagă și apartenența la același profesor, față de care sunt asemenea copiilor lui, precum și folosul pe care și-l aduc unii altora.

De aceea, să nu lase nicio posibilitate de a-i fi de folos vreunuia dintre ei, dacă poate: să-l învețe ceea ce nu cunoaște, să cerceteze împreună cu el pentru a se ajuta la bine și să-l îndrume spre ceea ce îi este folositor.

Întâlnirea lor, oricând are loc, trebuie să fie un prilej prețios în care cel cu mai puțină cunoaștere învață de la cel mai înaintat, iar cel care știe îl învață pe cel care nu știe. Să-și pună unii altora întrebări folositoare și să-și mărginească preocuparea la ceea ce studiază. Să se ferească de preocuparea pentru oameni, de cercetarea stării lor și de căutarea defectelor lor, căci aceasta este un păcat săvârșit chiar atunci.

Păcatul săvârșit de oamenii cunoașterii este mai grav decât al celorlalți, deoarece dovada împotriva lor este mai puternică și ceilalți îi iau drept exemplu. Iar cei dintre ceilalți care sunt înclinați spre rău fac din ei o justificare pentru sine. În plus, preocuparea pentru oameni risipește foloasele, timpul prețios și șterge frumusețea și lumina cunoașterii.

Cumpătarea și răspândirea cunoașterii

Să știi că mulțumirea cu puțin din cele necesare traiului și cumpătarea în viață sunt cerute de la fiecare, mai ales de la cei care se ocupă cu învățătura. Pentru ei, aceasta este aproape o datorie aparte, deoarece cunoașterea este îndeletnicirea întregii vieți sau a celei mai mari părți din ea. Când o îngrămădesc ocupațiile lumești și trebuințele, ea are de suferit. Cumpătarea și mulțumirea cu puțin se numără printre cele mai importante

mijloace de a restrânge ocupațiile lumești și de a-i îngădui celui care învață să se îndrepte spre țelul său.

Din conduita învățatului și a celui care învață fac parte sfatul sincer și răspândirea cunoștințelor folositoare, după putere. Chiar dacă omul a învățat o singură chestiune și o răspândește, aceasta este din binecuvântarea cunoașterii. Una dintre roadele ei este ca oamenii să o preia de la tine. Cine își păstrează cunoașterea numai pentru sine își lasă cunoașterea să moară odată cu el și poate chiar să o uite cât încă trăiește. În schimb, cel care o răspândește dobândește o a doua viață și își păstrează ceea ce a învățat, iar Allah îl răsplătește potrivit faptei sale.

Unitatea și sfatul sincer

Una dintre cele mai importante îndatoriri este să se străduiască să fie uniți, să-și apropie inimile în acest scop și să stârpească pricinile răului, ale dușmăniei și ale urii dintre ei. Să aibă neîncetat acest lucru înaintea ochilor și să-l facă un țel spre care tind pe orice cale, fiindcă ceea ce urmăresc este unul, scopul este unul, iar folosul este comun. Ei împlinesc acest lucru iubindu-i pe toți oamenii cunoașterii și pe oricine are o parte în ea, se ocupă de ea ori aduce folos prin ea. Să nu lase scopurile stricate să pună stăpânire pe ei și să-i împiedice de la acest țel măreț. Să se iubească unii pe alții, să se apere unii pe alții și să-i ofere sfat sincer celui pe care îl văd înstrăinat de celălalt. Să arate cu dovezi că lucrurile particulare care îndeamnă la opusul iubirii și al înțelegerii nu pot fi puse înaintea principiilor generale care îi unesc.

Să nu-i lase pe dușmanii cunoașterii, dintre oamenii de rând sau dintre alții, să le strice relațiile și să le dezbine rândurile.

Împlinirea și păstrarea acestui țel măreț aduc foloase și binefaceri care nu pot fi numărate. Chiar dacă nu ar exista decât faptul că aceasta este religia spre care Legiuitorul a îndemnat pe orice cale și că oamenii cunoașterii sunt cei mai îndatorați să o împlinească, tot ar fi de ajuns. În plus, aceasta este una dintre cele mai mari dovezi ale sfatului sincer și ale sincerității, care sunt axul și sufletul religiei. Prin această însușire, omul ajunge dintre

adevărații oameni ai cunoașterii, despre care Cartea și Sunnah cuprind laude și elogii pe care acest loc nu le poate cuprinde.

Tot prin aceasta se înmulțește cunoașterea, se lărgește accesul la ea și se diversifică mijloacele ei, după cum se poate vedea. Dacă oamenii cunoașterii urmează aceeași cale, pot învăța unii de la alții și se pot învăța unii pe alții. Dacă însă fiecare grup se izolează de celălalt și se îndepărtează de el, folosul se întrerupe și este înlocuit de contrariul său: apar partizanatul, ura și căutarea defectelor și a greșelilor celuilalt grup. Toate acestea sunt potrivnice religiei, rațiunii, îndatoririlor oamenilor cunoașterii și căii înaintașilor evlavioși.

Pe cel căruia Allah i-a dăruit izbândă îl vei găsi sincer față de Allah: Îi afirmă unicitatea, Îl adoră în cele văzute și în cele lăuntrice, cu sinceritate și nădejde în răsplată, și împlinește această adorare cât mai desăvârșit, după puterea sa.

Este sincer față de Cartea lui Allah: crede în tot ceea ce cuprinde ea, se îndreaptă spre învățarea ei și spre învățarea tuturor științelor religiei care țin de ea și se desprind din ea.

Este sincer față de Trimisul Său: crede în tot ceea ce a adus, atât în principiile religiei, cât și în ramurile ei, pune iubirea față de el înaintea oricărei iubiri, după iubirea față de Allah Preaînaltul, și îl urmează cu adevărat în rânduielile văzute și lăuntrice ale religiei.

Este sincer față de conducătorii musulmanilor, fie cârmuitori, fie învățați și cei aflați în fruntea lor: le dorește binele, se străduiește să-i ajute la acesta prin vorbă și prin faptă și dorește ca oamenii să fie uniți în ascultarea de ei și să nu li se împotrivească într-un fel care aduce rău.

Este sincer față de musulmani în general: le dorește ceea ce își dorește sieși și nu le dorește ceea ce nu își dorește sieși. Cele lăuntrice ale sale le confirmă pe cele văzute, iar faptele îi confirmă cuvintele. El cheamă la acest principiu măreț și la această cale dreaptă.

Încheiere

Îi cerem, așadar, lui Allah Cel Generos să ne dăruiască iubirea față de El, iubirea față de cei care Îl iubesc și iubirea față de faptele

care ne apropie de iubirea Lui. Să ne dăruiască din partea Sa îndurare, căci El este Dăruitorul.

Allah să-i binecuvânteze pe Muḥammad, familia sa și companionii săi și să le dăruiască pace.

Acestea le-a spus și le-a scris cel care are nevoie de Domnul său,

ʿAbd al-Raḥmān al-Nāṣir ibn Saʿdī.

Le-a transcris din manuscrisul autorului cel care are nevoie de Stăpânul său, Muḥammad ibn Sulaymān ibn ʿAbd al-ʿAzīz Āl Bassām,

la 1 Dhū al-Ḥijjah, în anul 1412 h.

Bibliografie

1. ʿAbd al-Raḥmān ibn Nāṣir al-Saʿdī, Ādāb al-muʿallimīn wa-l-mutaʿallimīn. Maʿhad al-Sunnah, seria de texte nr. 50, versiunea I, 1443 h.

2. Coranul: Maryam 19:5–6; Yā-Sīn 36:12.

Indice

cumpătare 9
Nu știu 4, 6
partizanat 7
recapitulare 8
sfat sincer 10
unitate 10

Ādāb al-muʿallimīn wa-l-mutaʿallimīn

CONDUITA PROFESORILOR ȘI A CELOR CARE ÎNVAȚĂ

Sinceritate, răbdare și respect în predare și învățare. Al-Saʿdī arată cum se caută adevărul, se primește corectarea și se răspândește cunoașterea folositoare, păstrând unitatea și buna înțelegere.

Autor: ʿAbd al-Raḥmān al-Saʿdī

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro